

бути і такі випадки, коли моральний конфлікт навіть треба загострити. Природно, що є аморальні засоби уникнення конфлікту - підлабузництво, всепрощення, підлецування, байдужість до зла, що завдають вихованню великої шкоди. Непримиренність до різних виявів зла - не самоціль, а засіб боротьби за людину. Це утвердження найкращого, морального, високого, боротьба за людську гідність.

Психологічний бік тактовності полягає в тому, що учні не повинні боятися вчителя: з його ім'ям вони мають пов'язувати все добре й справедливе, світле й радісне. Тактовна поведінка вчителя стосується оцінки вчинків дітей, їхньої реакції на поведінку товаришів, інших людей. Чуйний педагог завжди знає, коли йому треба помітити вчинок учня, а коли - ні, коли зробити зауваження чи дати пораду і в якій формі. Тактовним треба бути щодо колективу. Однак не можна приносити в жертву тактовності принциповість, правдивість, істину. Тактовність - тільки те, що в кінцевому підсумку посилює моральні позиції добра.

ТЕХНІЧНА ТВОРЧІСТЬ СТУДЕНТІВ ПТ КІСУМДУ

Панібратцева О., Семеренко І., студенти,
Ткаченко Л.М., ст. викладач, Бібик М.В., викладач КІСУМДУ

У 2010 році Конотопському політехнічному технікуму виповнюється 120 років. В музеї навчального закладу багато матеріалів, експонатів, фотографій. Одна із фотографій і поклала початок пошуковій роботі...

До Великої Вітчизняної війни технікум мав гарно облаштовані лабораторії та кабінети з моделями та макетами, але під час евакуації (технікум було евакуйовано до м.Сизрань) документація була майже вся знищена. За спогадами колишнього гуртківця Дехтяра, планерний гурток створено при Конотопському технікумі шляхів сполучення на початку 20-х років ХХст. В 1924 р. це була достатньо сильна суспільно-молодіжна організація, яка на громадських засадах вивчала і пропагувала планерний спорт, прививала навички і любов до авіації. Гурток мав свій статут, членські квитки, трикутний штамп і круглу печатку. Кількість гуртківців коливалась від 150 до 170 чоловік на чолі з Президією гуртка (головуючий Певницький Микола Вікторович, він же начальник майстерень технікуму; секретар-студент Єремеев Олександр). У склад президії входили викладач креслення Куреник, майстер Шевко. Студент Айзенберг (він же і парторг технікуму) –

людина літня, учасник громадянської війни, фактично був політичним організатором молоді.

Відомо, що гуртківці мали своє приміщення у підвалі (колишня будівля Конотопського технікуму транспортного будівництва), де знаходилося 2 кімнати – одна була музеєм-виставкою, інша – підсобною майстернею. У музеї знаходився літак-винищувач „Ньюпор”, який слугував гуртківцям діючою моделлю для тренувань. Буди й інші експонати: мотори різних систем літаків, частини крил, хвостові бомбоскидувачі і навіть окремі елементи літака „Ілля Муромець”. Всі ці експонати гуртківці збирали самостійно, часто буваючи в Москві і через ряд військових відомств діставали зі складів списане майно.

Участь у зльоті планеристів у Феодосії стала для конотопчан визначною подією. На II ВПЗ (1924р.) було привезено 48 планерів, з яких 11 конструкцій представляли міста України: Київ, Харків, Одеса, Чернігів, Полтава, Конотоп. Найкращими виявились планери з Харкова та Києва, але і планером гуртківців із Конотопа зацікавились організатори змагань. Виявилось, що при непоказному, дещо кустарному вигляді, планер мав таку літакову швидкість, якої не очікував сам К. Арчеулов. Машину віднесли до категорії навчальних планерів. Пілотувати на ньому мав невідомий на той час молодий чоловік з двома ромбами у петлиці – льотчик С.А. Яковлев. Хто тоді міг подумати, що він стане генеральним конструктором „ЯКів”.

Яковлев пролетів на планері під час випробувань близько 40 км. на висоті 250м і пробув у повітрі 15 хвилин. Слід відмітити, в цих та наступних змаганнях приймали участь майбутні видатні вчені і конструктори авіаційної та космічної техніки: О.К.Антонов, С.В.Іллюшин, А.С.Яковлев, А.Н.Туполев, С.П.Корольов, М.К. Тихонравов, Ю.А.Победоносцев, В.Ф. Болховитинов, Д.Л.Томашевіч, М.І.Гуревіч, В.С. Пишнов, С.Н.Люшин та ін.

Є свідчення, що ці змагання були зняті на плівку і демонструвались в Конотопі. Але сама плівка не збереглася, очевидно під час евакуації 1941 року вона була знищена або загублена.

Фактично нове життя технікуму розпочалося у 1947 році, коли було відновлено приміщення навчального корпусу. З цього часу колектив учбового закладу почав обладнувати навчальні кабінети і лабораторії наочним устаткуванням, плакатами і макетами, а з 1954 року захопилися виготовленням діючих моделей і приладів.

Першими діючими приладами, виготовленими для лабораторії «Будівельних матеріалів», були прилади Віка кількістю 8 шт. У 1956 році створено діючу модель "Генератор трьохфазного струму", яка

зайняла гідне місце у кабінеті електротехніки (зав. кабінетом Логвин А.Д.). Цією роботою займалося 15 чоловік.

Викладач предмету "Дослідження і будівництво залізниці" Іванов Г.Є. з допомогою учасників гуртка (10 студентів, які навчалися на 3-му курсі) у 1957 році виготовив діючу модель "Драглайна". Вона була мініатюрною і потребувала великої клопіткої праці. Того ж року завершено діючу модель роторного снігоочисника в масштабі 1:10. Над нею працювала спеціально створена конструкторська група у кількості 15 студентів. Очоловав її викладач технікуму із предмету "Шляхові і будівельні машини" Москаленко В.Р.

З цими діючими моделями і макетами технікум приймав участь у виставці технічної творчості студентів технікумів Мінтрансбуда в 1957 році. За результатами виставки технікуму було присуджено третє місце.

У 1960 році технікум приймав участь у виставці досягнень народного господарства УРСР в м. Києві. У павільйоні "Будівництво" демонструвалися діючі моделі вежового трубчастого крану і скрепера Д-222. Також на виставці був представлений альбом розвитку технічної творчості студентів технікуму.

У 1961-1962 роках тривала робота над виготовленням діючої моделі колієукладочного крану УК-25/21. Креслення, отримані з цією метою у Центральному конструкторському бюро, були опрацьовані і перероблені відповідно з масштабом 1:10. Модель була складною і мала велику кількість деталей. Пізніше, у квітні 1963 року, вона була представлена на виставці ВДНХ у павільйоні "Освіта в СРСР"

Комітет Ради ВДНХ постановою від 5 березня 1964 року нагородив технікум Дипломом II степеня. П'ять учасників виставки нагороджені двома срібними і трьома бронзовими медалями ВДНХ СРСР і грошовими преміями.

За 1963-1964 рр. технікум виготовив ще одну діючу модель колієукладочного крану ПБ-2 на гусеничному ході для укладки колієвих ланок довжиною 25 метрів із залізобетонними шпалами.

Виготовлена діюча модель колієукладочного крану ПБ-2 експонувалася на тематичній виставці технічної творчості середніх спеціальних учбових закладів СРСР на ВДНХ СРСР і була удостоєна Диплома першої степені, а учасники виставки були нагороджені п'ятьма медалями (2 срібних, 1 бронзова і 2 – "Юний учасник виставки") і грошовими преміями.

Модель колієукладочного крану ПБ-2 також була відібрана для показу на Всесвітній виставці технічної творчості в США, де вона

знаходилась до вересня 1966 року. Пізніше вона експонувалась на Всесвітній виставці в Чилі (Латинська Америка).

Гідними продовжувачами традицій технічної творчості стали студенти перших – четвертих курсів відділення, а також і деякі студенти КІСумДУ. Це - радіотехнічний гурток, яким керує викладач відділення "Комп'ютерні та електронні технології" Косьменко Володимир Петрович.

Набуті при навчанні у радіотехнічному гуртку знання, студенти використовують при проведенні практик з електромонтажу, розробці курсових та дипломних робіт, при виготовленні стендів для лабораторних робіт з предметів, що вивчають.

Гурткова форма роботи з талановитою молоддю є потрібною, корисною у справі формування молодого спеціаліста, особистості, і цю роботу з молоддю треба всіляко підтримувати і розвивати.

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ВИКЛАДАННЯ ТЕМИ «КОМБІНАТОРИКА. ЙМОВІРНІСТЬ» У ШКОЛІ

Глуценко Н.О., учитель Конотопської міської гімназії

Наочність і ясність викладання будь-якого предмета є важливими елементами повноцінного навчання. Але не меншу роль серед напрямів, які можуть поліпшити рівень і якість шкільної математичної освіти, відіграє її практичне та прикладне спрямування.

Неможливо вказати жодної сфери людської діяльності, де б не застосовувались ймовірнісні дослідження. Тож не дарма теорію ймовірностей називають «прапором математики». Учень повинен відчувати ту велику ідею, згідно якої при вивченні оточуючого нас світу доводиться стикатися із закономірностями двох типів: детерміністичними й стохастичними, або ймовірнісними. Тому актуальною з точки зору сучасних тенденцій вдосконалення математичної освіти є проблема впровадження ймовірнісно-статистичної лінії у зміст шкільної освіти. У Державному стандарті базової та повної середньої освіти в Україні визначено цілі розвитку освітньої галузі «Математика», що відповідають об'єктивним вимогам сучасного життя й потребам особистості. Стохастична змістова лінія має загальнокультурну, загальноосвітню значущість. Вона відіграє важливу роль у розвитку мислення учнів, у становленні світогляду особистості, вчить правильно сприймати і використовувати інформацію. Певну роль відіграє і в становленні характеру людини.